

Po tom hvězdným výkonu, co ta Kunhůta předvedla ve Svátek práce, jsem si večer řekla, že by to chtělo nějakýj reparát.

Brtnikoj jsem řekla, ať mi ji ve čtvrtek nechá doma a jde si ven s Rumíčkem. Měla jsem v plánu sjet si to tak trochu znova. Zase sednout na autobus a stříhnout si to ještě jednou. Z práce jsem vymajzla včas a doma se mi pak dostalo něžnýho uvítání, jako vždy, když je tam sama. Prima začátek, to vypadá slibně. Rychle jsem si přehodila hadry a mazalo se ven. Hodně jsem si musela pomáhat hlasem, ale proti předchozímu dni dobrý. Skoro až k zastávce autobusu jsme mohly dopochodovat bez vodítka. Byly jsme tam s rezervou, která nám ovšem byla tak nějak k ničemu. Autobus prostě nepřišel. Grrrr. Vzhledem k tomu, že jede jednou za hodinu, nemělo smysl čekat na další. Tož nic. Půjdem se cournout prostě u nás.

Sundala jsem Kunhůtě košík, odepla vodítka a pospolitě jsme šly zpátky. Kolem našeho domu, zaštrachat si v rákosí u rybníčků, podél sámošky si pocvičit chůzi na volno. (Tady ji teda musím velepochválit, neb dělala skvělýho kontaktního psa) . A i k tý rušný silnici jsme došly bez vodítka, přešly ji a bez vodítka to prošly kolem kláštera Boromejek. Kousek dál tedy cvičila zase ona mne ☐ . Protože se dvakrát vydala přes silnici a chtěla jít na svůj oblíbený plácek. Nebojte, ta silnice je koncová s téměř nulovým provozem. A já vím, že tohle ona má tendence testovat, jestli jí to projde nebo ne. A používám to tady kontrolovaně právě k nácvičku toho, aby si uvědomila, že když funguje tak jak má, dostane se jí toho po čem touží, tedy může tam pak s povolením jít. Když jí to dokapalo z hlavy do paty a zase zpátky a ukáznila se, dostala zasloužený povolení si tam zaběhnout.

A od toho momentu jsem měla zase plný ruce práce. Moje pískání ji lautr nezajímalo, chtěla si jet svoje. Aaach jo, Tali, Tali, ty to teda vedeš. Neslaně, nemastně jsme se nějak podomlouvaly a když pak předvedla hezký přivolání dostala volno k vyběhnutí na pole. Pro jistotu s košíkem, protože kdyby byly malý křepelky, tak ať to máme pod kontrolou. Letěla jako blááááááááááázen a pak nakonec i hezky přiběhla. Druhý přivolání nám zkazila mladá vižlajda Lara, která vzala kramle paničce. Nicméně se jí poté díky tomu, že Tali hezky přišla na zavolání, podařilo odchytit. A my pak šly s Tali zase pracovat.

Mno. Bylo to tak stěží pade na pade. Protože jí se do tý spolupráce dvakrát nechtělo. Občas jsem musela prostě zapískat na krám. ☐ . Jo já vím, že to není žádná tragédie a že je to

prostě pískání jako pískání. Ale. Když já jsem prostě ráda, když reaguje na mě, a ne na debilní krám. Ale tak co s tím nadělám, momentálně NIC. Plus je teda, pravda, v tom, že ji díky tomu můžu učit pracovat. To je neoddiskutovatelný fakt, a já si ho furt musím připomínat.

Prošly jsme “náš” čtverec stařiny a na jeho konci jsem ji poslala nahoru na haldu. Zpočátku vyběhla, ovšem vzápětí to zazdila a utekla si štrachat do trní a křoví za haldou. S hlubokým povzdechem jsem si tam pro ni v tichosti došla, čapla ji za obojek a dovedla zpátky na místo činu. Zeptala jsem se, co měla dělat. “Aháá, nojo vlastně, vidiš!” a vyběhla tam a přiběhla hned zpátky. To byste ji ubili :D. Ale od té doby už jsme šly zase v jiným módu.

Přešly jsme cyklostezku do druhé půlky polí a já si vystačila s pouhým hlasem. Nechtěla jsem tady po ní nic, jen aby se disciplinovaně držela na cestě a nezabíhala do stařiny. Což je prej hodně složitá operace mozková a musí se jí proto občas připomenout □ , protože chápejte, kdo si to má všechno pamatovat, ne? Důležitý ale bylo, že jsem si vystačila s hlasem a nemusela být vůbec důrazná. Po nějaký době jsem učinila pokus rozjet hru na babu. Vyčíhla jsem si moment, kdy si mě velmi nenápadně - aby nepřišla o imáge □ - zkontrolovala a v ten moment jsem to otočila a děěšně “nenápadně” začala utíkat. JOOOO! Čapla se a řítla se za mnou (HURÁÁÁÁ, VÍTE JAKEJ JE TO MEGAÚSPĚCH?) . A tak jsme to mohly rozehrát do plnejch . Jak to jde a ona se “nedívá” , usilovně zdrhám a pak děšivě pištím, když mě dopadne a jde rozsápat □ □ . Ta pani, co šla za námi, si musela myslet, že jsem naprostej trotl □ □ □

Když se takhle pěkně chytla, vymyslela jsem novou hru s názvem “Depa má Talinka ten košíček?” . Má to děšně složitý pravidla □ Vezmete psa, posadíte ho na pěšině, poodejdete a odložíte košík s nějakou dobrotou u kraje cesty. A pak se hrozně moc divíte, kde ten košík asi tak může bejt, že jo. I retard typu Taliprtky usoudí, že jste ještě větší debil než von, když to po tak krátký době nevíte □ a mastí k tomu košíku. Tam zjistí, že je tam ta dobrota, ale protože je to pošahanec a retard, košík si převrátím a tím si vyrobí tak trochu hlavolam, páč pamlsek vypadne a je přiklopen košíkem. Rachtá tam pak s košíkem sem a tam, nevšimne si, že pamlsek už dávno leží volně loženej asi tak deset metrů vedle a když to zjistí, děěšně se raduje. Bezva , prej jsem to dobře vymyslela.

Celý tohle divadlo pak zvopáknete v momentě, kdy je pes kus před vámi a košík tedy zůstane

opuštěný kus za vámi. Retard je hrou tak nadšen, že se pak tím pádem pochopitelně nadšeně vrací za vámi s dotazem, kdy už? ☐ Hra je to nová, neokoukaná, zcela jednoduchá a žravá. Tak co by to nebylo zábavný, že jo. Nicméně musím říct, že jsem byla stejně radostná jako ona. A to z toho, že se mi podařilo takhle uloupit její pozornost a nadšení. Protože to v tomhle terénu není běžná záležitost. Má tady zcela jiný priority a tendence zazdívat úplně všechno a max. prostě poslechnout. Ale sledovat si vás? Tsss, to byste mohli máchat flákotou, vymýšlet kdoví co a prostě ne-e. Tedka to bylo jinačí.

I tam, kde se cesta zúží do tenoulinký pěšinky. Reagovala moc hezky na to, co se jí řeklo. A proto jsem ji pak přivolala, nasadila jí košíček a udělala jí radost tím, že jsme se vydaly do dalšího čtverce stařiny a tak trochu SPOLUPRACOVALY. Tady už ano, opravdu spolupracovaly, protože reagovala na moje pokyny. Tohle si vždycky fakt užiju. Tím spíš, že krám mohl být celou tu dobu zticha. Promluvit musel bohužel naopak až poté, co jsme z tý stařiny vyšly. Vypálila a na píšťalku nereagovala. Jo, já to i chápu, byla nadupaná, každopádně ale poslechnout se musí. I si toho byla vědoma. Přiběhla, sedla si vedle mě a tak jsme si to stříhly znova. A pak jsme si šly projít myší louku. Jen tak, prostě jsme šly. Tráva už je vysoká, může skrývat mláďata, tak jsem jí ten košík nechala. Jistoty není nikdy dost. Kus před koňskými ohradami je pás vojtěšky a tam ji něco zaujalo po ohařím. Vystavovala jak zběsilá. Nic jsme sice nenašly, nicméně jsem měla po poměrně dlouhou dobu možnost s ní v tom ajfru pilovat to, že musí taky vnímat. Takže se sedalo, postupovalo, vystavovalo. A pak už jsem to zatípla, protože kdyby tam byl malej zajoch, nechtěla jsem, abychom ho našly.

Vyšly jsme ven a tam se krátce přivítaly s borderkami Čejzou a Paxem , který zaujalo naše konání ve vojtěšce. Pak jsme ještě našly pánovi, kterej tam trénoval baseballový odpaly , dva míčky a donesly mu je a to už jsem nás směřovala domů. Na cestě u ohrad jsme si zasejc zahrály tu košíčkovou hru a už se šlo z polí ven. U prvního baráku se Tali zastavila u plotu a k mýmu překvapení udělala něco, co ještě ne - stála a čekala ešivá se objeví ta rotvajlerka, která to tam hlídá. Důvod, proč to udělala, neznám :D. Uvidíme příště. Ovšem čekala marně, páč ona se jí ta rotice spíš jako bojí. Doběhla mě pak a řapala vedle mě. Kdyby tam šel někdo, kdo nás nezná, řekne si "Sakra, to je panečku!! Ten pes jde a celou dobu z paničky oko nespustí." ☐ ☐ ☐ Jojo, tady nám to zpravidla jde velmi krásně. Pokud teda někde není kočička ☐ . A ta tu dneska nebyla.

U kostelíčka jsem s ní vyzkoušela slalom mezi pěti lavičkama a moc pěkně jí to šlo. Tyhle lavičky jsou nějaký dobře stavěný asi, tady to jde každému psovi nejlíp. Měla ze sebe radost a já z ní taky. Na tapičky jasně že došlo, jako vždycky. A protože se jevila jako příčetná, udělala jsem tentokrát já něco, co zatím ještě ne. Pokračovaly jsme bezvodítkově i dál. Tady ji zpravidla právě na to vodítko už připínám, ale viděla jsem, že je na příjmu, tak jsem toho chtěla využít. A udělala jsem dobře. Došly jsme takhle na pohodu ke klukům k hospůdce, přešly spolu silnici a šlapaly si spokojeně směr náš panelák.

Viděla jsem na balkoně Rumíčka, a tak jsem Tali na něj upozornila. To už vyšel na balkon i páníček a z Tali se stala hysterická lodní siréna. Páč voni byli nahoooořeěěEEE a vona tam za nima nemohláááá iiiiiiijjjjaaaaaaaahuuíííí. Divím se, že nevybourala vchodový dveře. Ty sice zůstaly pokupě, nicméně a to mě tedy překvapilo velice, ta blbka ve svý pomatenosti, vlítla do baráku a místo, aby běžela domů, utíkala k protějšímu vchodu do vestibulu □ □ □ , tam se zastavila o dveře a to jí teprve vrátilo zpátky do chodby, kde si uvědomila, že voni jsou vlastně voba doma a že teda musí utíkat po schodech nahoru přece. Opět se zastavila hlavou až o dveře a začala na ně útočit □ □ . Udržet jí - bez mechanickýho zásahu, čistě jen hlasem, na tý chodbě, aby hned nevlítla do bytu a nechala si utřít tlapy, to byl výkon hodný někoho, kdo je mentálně tak na úrovni Dalajlámy. Asi nejspíš teda budu, páč se mi to povedlo □ □ . Ale chápu ji i její rozrušení. Jak Brtníka, tak Rumíčka neviděla - odhadem - tak dvě desetiletí a to chápejte, že jednu dost rozruší □ .